

wä olin minna älle se koggona päiwä tdisem
kullän omma asja pääl, lätsin wasta Eddangut
Kullä-meestega kdrtsi nink maggosiin Hsel selle
nink selle miöhe kdrwal, ja tdisel Hommungul lätsin
minna Kullä Rahwaga ütten kerkutte.

Kif Tunnistajid kutsuti kokko, nemmä saiwä
älle kuultus, nink nemmä ätliwä kif ätte
melega äles, et kif mes sesamma Wang om kdn-
nelenu, selge nink tdisine Jutt oles.

Kes nüüd teddä wois ärräsundida, kunnä
kif tunnisiwa, et temmä digest olli ättelnu?
Kui temmä nüüd hä täkki Wig olli wangin
istnu, nink tdbbitses sanu; anti temmäle äts par-
remb asse, Wangi Kubia Majan. Sän eili tem-
mä nüüd ausaste nink rassaste päle, nink eggä-
mees hallestas temmä älle, nink piddäs teddä
ilmsätdä. Ent temmä pälekaibamisse man olli
weel mdnni assi selletämätta, et teddä kophus
fis weel ei woinu wallale laske. Se man kuf-
lus nüüd jälle mdnni hä Wig ärrä, nink waise
Naise Maja olli jo jälle wastfest ällesehhitetu.
Ent enne kui keäke mötles, näise! jo olli jälle

Tulli

Tulli wäljä, nink Naise moja palli idist kdrda
ärrä.

Nüüd heikas se Wang, kui sdnna Lina todi
sest idifest Tullekohjust, kas minna seddä jälle
ollen tennu? Ent jäi ka nüüd jälle juurdle-
matta, kes seddä kurja olli tennu; nink keäke
ei woinu temmä päle möttleda, sest et temmä
jo ommast Wangist ei olnu wäljä lastu. Älle
selle wastse kahjo unnetiwa kohtu wannamba
pea seddä wanna Sunnetust ärrä, nink se Wang
kdrts omma Digusse päle, nink ndudis Wallale-
lastmist. Jo piddi temmä Tahtminne pea
sündimä: Ent nüüd panne tähhele, ke sinna
seddä loet, kui tulli Wig, kumman Jummal seddä
sollaja Kurjust walge ette tahtis tuwowa, kumb
ni ärräpcedetu olli, et ätsik Innimesse silm
seddä es löhtanu läbbi juurdleda.

Ättel Pähhälpäiwäl läts meije Wangi-mees
ka Wangi kerkote. (Sest Saksä maal om Wangi-
dille omma Kerk nink säetu Oppetaja,) kun
Oppetaja sest asjast juttustas: et neide Hengede
Sundus nink Hullatus, kumma sin Ilman me-

lega